

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120205016
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3120205016.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, občan SR, bytom C. XXX/X, D. E., právne zastúpeného: Mgr. Sylvia Kohútová, advokátka so sídlom Palárikova 7, Trenčín, IČO: 42 285 429 proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpenému: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o uloženie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 14Csp/42/2020-118 zo dňa 27. júna 2022, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 14Csp/42/2020-124 zo dňa 27. júla 2022 a č. k. 14Csp/42/2020-136 zo dňa 21. septembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že výrokom I. uložil povinnosť žalovanej obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951 zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby zriadeného na základe Zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. XX/XXX/XX dňa 03.01.2007 uzavretou medzi veriteľom Dexia banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, ktorého právnym nástupcom sa stal žalovaný - spoločnosť Prima banka Slovensko, a.s. a žalobcom A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko: C. XXX/X, XXX XX D. E., s predmetmi zálohu zapísanými na LV č. XXXX pre k.ú. D. E., ako byt č. XXX, nachádzajúci sa na X. poschodí vo vchode č. X, bytového domu so súp. B. XX, D. C. F. G. D. E., postavenom na parcele reg. "C" č. XXXX/X, podiele na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve bytového domu a na spoluvlastníckom podiele na pozemku parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvorcia vo výmere 436 m² vo veľkosti 41/1606- in zapísanom na LV č. XXXX vo výlučnom vlastníctve žalobcu, v podiele 1/1. Výrokom II. určil, že záložné právo zriadené Zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. XX/XXX/XX zo dňa 03.01.2007, ktorým bola zabezpečená pohľadávka zo Zmluvy o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX zo dňa 03.01.2007 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 03.01.2007 k nehnuteľnostiam zapísaným Okresným úradom Ilava, odborom katastrálnym na LV č. XXXX pre katastrálne územie D. E., ako byt

č. XXX, nachádzajúci sa na X. poschodí, vo vchode č. X, bytového domu so súp. B. XX, D. C. F. G. D. E., postavenom na parcele reg. "C" č. XXXX/X, podiele na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve bytového domu a na spoluvlastníckom podiele na pozemku parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 436 m² vo veľkosti 41/1606- in zapísanom na LV č. XXXX vo výlučnom vlastníctve žalobcu, v podiele 1/1 záložné právo neexistuje. Výrokom III. rozhodol, že žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov konania 100 %, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

1.2. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že v inom konaní - vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/143/2015, bola rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 14C/143/2015-142 zo dňa 04.03.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/137/2019-164 zo dňa 28.05.2020 zamietnutá žaloba žalobcu o určenie, že na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v okrese H., v obci D. E., v k.ú. D. E. zapísanej na LV č. XXXX ako byt č. XXX na C. F. vo vchode č. X na X.p. v byt. domu súp. č. XX nachádzajúcom sa na parc. č. I. XXXX/X a podiele na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti XX/XXXX-XX, podielu na spoločných častiach a zariadeniach byt. domu a spoluvlastníckeho podielu na pozemku CKN

parc. č. XXXX/X - zast. plochy a nádvoría o výmere 436 m² vo veľkosti 41/1606-in, zapísaného na LV č. XXXX neviazne záložné právo zmluvne zriadené na zabezpečenie pohľadávky žalovaného voči žalobcovi a o zrušení záložného práva na vyššie uvedených nehnuteľnostiach, zriadeného v prospech žalovaného, a to na základe skutkových tvrdení žalobcu o tom, že zmluva o poskytnutí úveru bol predtlačená, bez toho, aby na nej mohol čokoľvek meniť, že mu neboli mu odovzdané obchodné podmienky a neobdržal ani výzvu žalovaného na úhradu dlhu, že žalovaný ho uviedol do omylu, zneužil jeho tiseň

a nevysvetlil mu zmluvné podmienky, a tiež namietal platnosť zmlúv o zriadení záložného práva, ktoré podpísal pod psychickým nátlakom a ťarchou zabezpečenia finančných prostriedkov pre jeho sestru na kúpu bytu a neprijateľné zmluvné podmienky ako obrovské úroky a sankcie uvedené v úverovej zmluve, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi s tým, že žalovaný konal tendenčne, s jasným cieľom pripraviť ho o jeho nehnuteľnosti. Žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/143/2015 vzniesol všeobecnú námietku premlčania - bez bližšej špecifikácie a predmetom rozhodovacej činnosti súdu v uvedenej veci bol prieskum zmluvných podmienok z hľadiska ich neprijateľnosti a neplatnosť samotnej zmluvy o úvere, resp. záložnej zmluvy, pričom súd riešil prioritne otázku premlčania samotnej pohľadávky a nekonštatoval premlčanie záložného práva, ktorým bola pohľadávka zabezpečená, nakoľko na námietku premlčania záložného práva súd neprihliada z úradnej povinnosti, ale len na námietku dlžníka totožného so záložcom, avšak v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/143/2015 takáto námietka výslovne vznesená nebola. Súd prvej inštancie ďalej vychádzal zo zistenia, že v tom čase mal žalobca zabezpečenú súdnu ochranu pred samotnou realizáciou záložného práva právoplatným uznesením o predbežnom opatrení Okresného súdu Trenčín

č. k. 19C/87/2014-21 zo dňa 27.11.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/50/2015-52 zo dňa 25.02.2015. Uznesenie o predbežnom opatrení bolo dňa 29.05.2019 právoplatne zrušené, uplynula ďalšia doba a žalobca tak mohol namietat' premlčanie samotného záložného práva v dôsledku uplynutia času na jeho realizáciu.

1.3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 230, § 137 CSP, § 3 ods. 5 veta prvá zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 151a, §151b ods. 1-3, § 151c ods. 1, 2, § 151d ods. 1, 3, § 151j ods. 1, 2, § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 54a Občianskeho zákonníka (účinného od 05.12.2018), § 879v Občianskeho zákonníka (novela zák. č. 343/2018 Z.z.), § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 110 ods. 3 a § 112 Občianskeho zákonníka.

1.4. Na základe vyššie uvedených skutočností dospel v predmetnom spore k záveru, že rozhodnutie sp.zn. 14C/143/2015 nie je prekážkou prieskumu existencie záložného práva v dôsledku možného premlčania samotného záložného práva a jeho výkonu. Preto predmetné sporové konanie nezastavil a v rámci súdnej ochrany spotrebiteľa sa zaoberal prieskumom existencie nároku na výkon záložného práva v dôsledku vznesenej námietky žalobcom pre premlčanie samotného záložného práva.

1.5. Zdôraznil, že žalobca má ako spotrebiteľ právo na súdnu ochranu pred takýmto výkonom, ak je právo premlčané a aj má naliehavý právny záujem na rozhodnutí vo veci, pretože inak by nedosiahol výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností a bol by jeho realizáciou priamo ohrozený. Z vykonaného

dokazovania mal za preukázané, že dňa 03.01.2007 uzavrel žalobca so žalovaným zmluvu o poskytnutí úveru č. 97/409/06, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver 13.277,57 Eur (400.000,- Sk). Úverová zmluva bola modifikovaná dodatkom č.1 zo dňa 03.01.2007. Pohľadávka z úveru (aj z bezdôvodného obohatenia) bola zabezpečená Zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok

č. XX/XXX/XX zo dňa 03.01.2007, ktorou záložca - žalobca dal do zálohu veriteľovi - žalovanému byt. č.XXX na C. F. vchod X. na X.p. v byt. dome súp. č. XX

na parc. č. XXXX/X a spoluvlastnícky podiel 41/1606 na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu zapísané na LV č. XXXX a pozemok CKN parc. č. XXXX/X-XXXXXXXXXX plochy a nádvoria o výmere 436 m² v podiele 41/1606 zapísané v LV č. XXXX v k.ú. E. D. G.. Žalobca dlh zo zmluvy o úvere riadne a včas nesplácal, v dôsledku čoho žalovaný listom zo dňa 18.02.2009 zosplatnil celý dlh v lehote 10 dní od doručenia výzvy na úhradu dlhu, ktorú žalobca prevzal dňa 21.02.2009. Dlh bol zosplatnený dňa 25.03.2009 a odvtedy začala plynúť premlčacia doba, kedy mohol žalovaný uplatniť svoj nárok na zaplatenie dlhu, žalobou na súde; 3-ročná všeobecná premlčacia doba začala plynúť od 25.03.2009 a uplynula dňa 25.03.2012.

1.6. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že aj záložné právo sa premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe (napr. rozhodnutie II. ÚS 250/2011 zo dňa 08.12.2011, IV.ÚS 307/2020, judikát R 26/1975) plynúcej od vtedy, kedy mohol žalovaný právo vykonať prvý raz. Uviedol, že v danom prípade to bolo dňom nasledujúcim po zosplatnení dlhu, teda od 26.03.2009 a premlčacia doba uplynula dňa 26.03.2012, takže žaloba vo veci sp.zn.14C/143/2015 bola podaná na súd dňa 30.03.2015, kedy už bol nárok na zaplatenie premlčaný.

1.7. Prvoinštančný súd v rámci doplnenia skutkových tvrdení strán v predmetnej veci zistil, že v priebehu plynutia tejto premlčacej doby na výkon samotného záložného práva žalovaný okrem zápisu poznámky v liste vlastníctva pod P 242/2009-546/2009, na ktorom boli zapísané založené nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu (o začiatku realizácie výkonu záložného práva) listom zo dňa 10.09.2009 oznámil žalobcovi začatie výkonu záložného práva, ktorý žalobca prevzal dňa 18.09.2009. Do 26.03.2012 však žalovaný reálne s výkonom záložného práva nezačal, ba ani neuplatnil splatnú pohľadávku z titulu zmluvy o úver podaním žaloby o jej zaplatenie na súde, takže nedošlo počas priebehu premlčacej doby k jej spočívaniu. Predbežným opatrením zo dňa 27. novembra 2014, č. k. 19C/87/2014-21 Okresný súd Trenčín uložil žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva a vydraženia predmetných nehnuteľností, pričom toto predbežné opatrenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/50/2015-52 zo dňa 25.02.2015 a zaniklo až právoplatnosťou rozsudku vo veci 14C/143/2015 dňa 29.05.2019. Súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že záložné právo sa premlčalo spolu s pohľadávkou v marci 2012, a preto už nie je možné na jeho základe v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania samotného záložného práva žalobcom v budúcnosti realizovať jeho výkon formou dobrovoľnej dražby, teda speňaženia zálohu za účelom uspokojenia zabezpečenej pohľadávky. Z týchto dôvodov žalobe v celom rozsahu vyhovel a podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. CSP priznal úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému v plnej výške.

2.1. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby ho odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.2. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), nakoľko súd prvej inštancie meritórne rozhodol spor napriek prekážke rozhodnutej veci (res iudicata). Poukázal na to, že Okresný súd Trenčín už skôr rozhodol vo veci, a to rozsudkom zo dňa 04.03.2019 č.k. 14C/143/2015-142, pričom aj v uvedenom konaní žalobca na pojednávaní dňa 04.02.2019 vzniesol námietku premlčania. On ako žalovaný sa podaním zo dňa 28.02.2019 k tejto námietke vyjadril a okresný súd sa po preskúmaní veci aj v časti vznesenej námietky premlčania pohľadávky i záložného práva a ich vplyvu na možnosť určenia neexistencie záložného práva v súlade so žalobou vysporiadal

s týmito skutočnosťami v odseku 38 odôvodnenia rozsudku č. k. 14C/143/2015-142,

v ktorom dospel k právnomu záveru, že právo na výkon záložného práva nie je premlčané. Súd teda zjavne posudzoval totožnú situáciu, v ktorej žalobca tvrdil, že záložné právo je premlčané z dôvodu premlčania zabezpečovanej pohľadávky. Konkrétne v tejto súvislosti uviedol: „Pokiaľ žalobca namieta

premlčanie pohľadávky zabezpečenej záložným právom, podľa § 151j ods. 2 Obč. zákonníka sa môže záložný veriteľ uspokojiť alebo sa domáhať uspokojenia zo zálohu aj vtedy, ak je zabezpečená pohľadávka premlčaná. Prípadné premlčanie pohľadávky teda nie je prekážkou výkonu záložného práva. Rovnako tiež nespôsobuje zánik záložného práva podľa § 151md ods.1 Obč. zákonníka. Premlčanie za týchto okolností nemožno považovať za zánik pohľadávky, keďže v súlade s § 100 ods. 1 posledná veta Obč. zákonníka premlčaním ani vznesením námietky premlčania právo (t.j. pohľadávka) nezániká; po vznesení námietky premlčania ju súd len nemôže veriteľovi priznať. Súd nevidel žiaden dôvod zmluvne a v súlade s platným právom toto záložné právo zrušiť, keď je zrejmé, že pohľadávka, ktorú zabezpečuje stále trvá (je špecifikovaná na čl. 132 spisu) vo výške 10.583,93 Eur istiny, 3.154,97 Eur úrokov z omeškania vyčíslených do 22.11.2012 vo výške 3.154,97 Eur a od 23.11.2012 v sume 9.058,24 Eur a k zániku hlavného záväzku (zaplatením celého úveru, vrátane zmluvne dojednaného príslušenstva) nedošlo.“ Podľa názoru žalovaného preto súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nesprávne argumentuje tým, že v konaní vedenom pod spisovou značkou 14C/143/2015 skúmal iba žalobcom vznesenú „všeobecnú námietku premlčania bez bližšej špecifikácie“, v dôsledku čoho nejde o totožnú vec. Spor vedený pod sp. zn. 14C/143/2015 bol spotrebiteľským sporom, v ktorom súd bol povinný aplikovať aj § 292 písm. b) CSP a § 295 CSP, kedy mohol poskytnúť spotrebiteľovi ochranu aj nad rozsah jeho tvrdení. Aj v nadväznosti na citované odôvodnenie rozsudku vo veci sp. zn. 14C/143/2015 je zrejmé, že súd preskúmal námietku premlčania presne v rozsahu tých tvrdení, ktoré uvádzal žalobca v tomto spore (t.j. že záložné právo je premlčané z dôvodu premlčania pohľadávky).

2.3. Ďalej žalovaný namietol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Podľa neho sa prvoinštančný súd nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou, že vo veci bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom č. k. 14C/143/2015-142, b), že je potrebné aplikovať § 151j ods. 2 Obč. zák.

v spojení s § 54a Obč. zák. a že námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Aj keď prvoinštančný súd v rozsudku spomenul, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté, nevysporiadal sa s argumentáciou žalovaného a ním predloženými dôkazmi, že skúmal námietku premlčania, ktorú už skôr vyhodnotil v rozsudku č.k. 14C/143/2015-142. Navyše, aj keď súd v rozsudku citoval zákonné ustanovenia, v odôvodnení sa nimi už ďalej nezaoberal, keďže v ňom absentuje ich bližšia konkretizácia a aplikácia na posudzovanú vec. V opačnom prípade by súd dospel k rovnakému záveru, ako v rozsudku č.k. 14C/143/2015-142. Premlčanie pohľadávky zabezpečenej záložným právom totiž nemá automaticky za následok premlčanie výkonu záložného práva. Aj premlčanie výkonu záložného práva môže spočívať, ak bolo záložné právo riadne uplatnené na príslušnom orgáne (§ 112 Obč. zák.). Výkon záložného práva pritom žalovaný začal oznámením o začatí výkonu záložného práva zo dňa 10.09.2009, ktoré bolo zapísané na LV č. XXXX J. B. XXXX, k.ú. D. E. ako poznámka

č. 242/2009-546/2009. Tým bola splnená podmienka podľa § 151l OZ (oznámenie výkonu záložného práva), na základe ktorej došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty. Následne žalovaný pokračoval vo výkone v rámci zákonných možností, ovplyvnených pokusmi žalobcu splácať pohľadávku a vydaným predbežným opatrením. Žalovaný pri realizácii výkonu záložného práva postupoval s ohľadom na skutočnosť, že žalobca dobrovoľne plnil resp. mu prisľúbil plnenie, čo bolo v jeho záujme. Následne, keď žalobca prestal dobrovoľne platiť, žalovaný podnikol reálne kroky k dobrovoľnej dražbe. Na základe predbežného opatrenia však nemohol žalovaný vykonávať záložné právo až do právoplatného skončenia sporu

sp. zn. 14C/143/2015. Súd ho pritom informoval o zrušení predbežného opatrenia až dorúčením doložky právoplatnosti uznesenia o odmietnutí odvolania (dňa 21.10.2020). Žalobca teda mohol začať s reálnym výkonom záložného práva až koncom roka 2020. Za takýchto okolností je vznesenie námietky premlčania výkonu záložného práva žalobcom

v rozpore s dobrými mravmi, na čo žalovaný poukázal na pojednávaní dňa 27.06.2022. Žalobca pritom podal túto žalobu ešte skôr, ako žalovaný dostal doložku právoplatnosti

k uzneseniu o odmietnutí odvolania a teda mohol pokračovať vo výkone záložného práva. Ide o skutočnosti, ktoré v spore vyšli najavo, resp. mali byť prvoinštančnému súdu známe z jeho vlastnej činnosti. Napriek tomu sa nimi súd prvej inštancie nezaoberal a argumentačne ich

v rozhodnutí nevysvetlil. Navyše vôbec neskúmal, či, kedy a akým spôsobom žalovaný vykonával záložné právo, prečo ho nevykonal pred podaním žaloby (napriek tomu, že uvedené skutočnosti boli súdu známe z jeho činnosti) a či táto skutočnosť bola rozhodujúca. Tým je rozhodnutie súdu nedostatočné a nespĺňa elementárne zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

2.4. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) o tom, že: a) výkon záložného práva sa premlčal spolu s pohľadávkou, pričom premlčacia lehota uplynula dňa 26.03.2012 premlčaním zabezpečenej pohľadávky; b) napriek oznámeniu o výkone záložného práva zo dňa 10.9.2009 nedošlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty podľa § 112 Obč. zák. Z ustanovenia § 100 ods. 2 Obč. zák. vyplýva, že premlčaniu podlieha aj záložné právo. Zároveň však platí, že záložné právo sa premlčí najskôr so zabezpečenou pohľadávkou. Ak teda došlo k začatiu výkonu záložného práva, je dátum premlčania zabezpečenej pohľadávky irelevantný. Súd prvej inštancie bol preto povinný skúmať dátum uplynutia premlčacej lehoty záložného práva osobitne. Bol povinný zohľadniť prerušenie plynutia premlčacej lehoty oznámením výkonu záložného práva a aj skutočnosť, že žalovaný nemohol pokračovať vo výkone záložného práva z dôvodu nariadeného neodkladného opatrenia.

2.5. Žalovaný tiež súdu prvej inštancie vytýkal, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), lebo dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu: a) vzťahu premlčania pohľadávky a výkonu záložného práva v zmysle § 100 ods. 2 Obč. zák.; b) následkov premlčania pohľadávky na výkon záložného práva, v dôsledku čoho súd nesprávne aplikoval § 151j ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 54a Obč. zák. Žalovaný poukázal na to, že prvoinštančný súd dospel k právnemu záveru o premlčaní záložného práva z dôvodu, že je premlčaná pohľadávka; pričom k jeho premlčaniu došlo v deň premlčania pohľadávky. Tento právny záver nemá oporu v skutkovom stave, keďže žalovaný začal s výkonom záložného práva v súlade s § 151i a nasl. Obč. zák. už v roku 2009, čo je uvedené na príslušnom liste vlastníctva. Ide o úkon smerujúci k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty v zmysle § 112 OZ, keďže pri záložnom práve uplatnenie práva na súde nie je možné. Podľa § 100 ods. 2 sa záložné právo nepremlčí skôr, ako zabezpečená pohľadávka. To však neznamená, že záložné právo sa nemôže premlčať neskôr. Za účelom vyhodnotenia námietky premlčania tak treba ustáliť nielen dátum premlčania zabezpečenej pohľadávky. Záložné právo totiž možno vykonať aj bez toho, aby si veriteľ uplatnil pohľadávku súdnou cestou, a to aj po jej premlčaní. Preto treba osobitne skúmať predovšetkým okolnosti premlčania výkonu záložného práva, pre ktorý je potrebné samostatne ustáliť dátum začatia a skončenia plynutia premlčacej lehoty, či došlo včas k začatiu jeho výkonu resp. k spočívaniu premlčacej lehoty. V konkrétnom prípade nemožno aplikovať súdom spomenuté rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 250/2011 z 08.12.2011 resp. R 26/1975, ktoré reflektujú na inú právnu úpravu záložného práva (do 01.01.2003). Pri rozhodnutí ÚS SR sp. zn. II. ÚS 250/2011 navyše ide o prípad, keď záložný veriteľ (na rozdiel od žalovaného) vôbec nezačal s výkonom záložného práva. Ďalšie uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 307/2020 sa týka posúdenia možnosti zabránenia výkonu záložného práva neodkladným opatrením súdu. ÚS SR, rovnako ako odvolací súd, navyše v uvedenom prípade, keď už bol pred namietaným premlčaním začatý výkon záložného práva, vydanie neodkladného opatrenia na zdržanie sa výkonu záložného práva z dôvodu údajného premlčania neaprobavali. Záložné právo možno považovať za premlčané, iba ak záložný veriteľ nezačal s výkonom záložného práva včas, teda ešte pred kvalifikovaným uplynutím premlčacej lehoty samotného záložného práva. Prípadné premlčanie zabezpečenej pohľadávky navyše nie je relevantné. Ak záložný veriteľ začal včas s výkonom záložného práva, ale jeho výkon nebolo možné ukončiť z dôvodu faktických aj právnych prekážok na strane dlžníka (žalobcu), nemožno ho považovať za premlčané. Okrem toho, prvoinštančný súd vôbec nezohľadnil, že podľa § 151j ods. 2 Obč. zák. premlčanie zabezpečenej pohľadávky nemá vplyv na výkon záložného práva. Relevantné je iba to, či dlžník začal s výkonom záložného práva v zmysle príslušných ustanovení a vo výkone pokračoval. V konkrétnom prípade žalobca robil kroky smerujúce k výkonu záložného práva, ktoré boli ovplyvnené sľubmi žalobcu o dobrovoľné splácanie dlhu (vyplývajúce z platobnej histórie) a následne predbežným opatrením, o ktorého zániku sa žalovaný dozvedel až v po podaní tejto žaloby. Preto záložné právo nie je premlčané a premlčacia lehota výkonu záložného práva spočíva. Na § 151j ods. 2 Obč. zák. pritom nadväzuje aj § 54a Obč. zák., podľa ktorého možno aj v spotrebiteľskom vzťahu vykonať záložné právo zriadené pred premlčaním zabezpečovanej pohľadávky. „Nemožnosťou platne zabezpečiť premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy však nie je dotknuté ustanovenie § 151j ods. 2 Obč. zák. V prípade, ak nie je pohľadávka zo spotrebiteľskej zmluvy zabezpečená záložným právom riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná. Teda, uplynutie premlčacej lehoty nemá žiaden vplyv na možnosť veriteľa uspokojiť sa prostredníctvom výkonu záložného práva. Jedinou podmienkou je, aby záložné právo vzniklo skôr, ako sa záložným právom zabezpečené právo zo spotrebiteľskej zmluvy

premlčalo.“ (Števček M., Dulak A., Bajánková J., Fečík M., Sedlačko F., Tomašovič M. a kol.: Občiansky zákonník I. § 1 – 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2019, s. 736).

3.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že k žalovaným vznesenej námietke *res iudicata* sa už podrobne vyjadril vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovaného k návrhu na zmenu žaloby. Poukázal na to, že on v zmene žaloby uviedol rozdielne dôvody neexistencie záložného práva, v dôsledku čoho sa podľa neho nemôže jednať o totožnosť predmetu konania, nakoľko jeho nárok je vymedzený žalobným petitom

z iných skutkových tvrdení a je založený na inom právnom dôvode, ako tomu bolo v konaní 14C/143/2015-142. V konaní 14C/143/2015 vzniesol všeobecne námietku premlčania, ktorú však nešpecifikoval a dôvodil, že „záložné právo sa premlčuje rovnako ako pohľadávka, čo je výslovne uvedené v § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“ Z uvedenej formulácie je zrejmé, že žalobca namietal premlčanie záložného práva z dôvodu, že došlo k premlčaniu pohľadávky žalovaného a teda tvrdil, že z tohoto titulu nie je možné záložné právo vykonať, čo potvrdzuje aj poukaz žalobcu na dátum uplynutia premlčacej doby pre uplatnenie pohľadávky žalovaného na súde. V zmysle vyššie uvedeného sa so vznesenou námietkou premlčania vysporiadal aj okresný súd v bode 38. svojho odôvodnenia rozsudku zo dňa 04.03.2019, kde uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne, pretože pohľadávka síce je premlčaná a nie je možné ju priznať súdnym rozhodnutím, avšak nedošlo k zániku pohľadávky ani jej príslušenstva v dôsledku premlčania ani k premlčaniu samotného záložného práva. S takýmto odôvodnením rozsudku sa stotožnil aj sám žalovaný, čo potvrdil vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn.14C/143/2015 zo dňa 19.06.2019, kde okrem iného uviedol aj to, že žalobca si evidentne zamieňa premlčanie pohľadávky a premlčanie záložného práva. Z vyjadrenia žalovaného je nepochybné, že tiež mal za to, že žalobcom vznesená námietka premlčania smeruje voči premlčaniu samotnej pohľadávky žalovaného. V odôvodnení rozsudku vydaného v konaní sp. zn.14Csp/42/2020 dňa 27.06.2022 súd prvej inštancie uvádza v bode 21., že súd v predchádzajúcom konaní sp. zn. 14C/143/2015 riešil prioritne otázku premlčania samotnej pohľadávky a nekonštatoval premlčanie záložného práva, ktorým bola pohľadávka zabezpečená, pretože na námietku premlčania záložného práva u zmluvy o úvere zo dňa 03.01.2007 súd neprihliada z úradnej povinnosti, ale len na námietku dlžníka totožného so záložcom a takáto námietka výslovne vznesená nebola. Dôvody, pre ktoré žalobca namietala premlčanie výkonu záložného práva a teda neexistencie záložného práva, v návrhu na zmenu žaloby, sú odlišné, než ktorými sa zaoberal súd na základe vznesenej námietky premlčania žalobcom v konaní sp. zn. 14C/143/2015-142.

3.2. K námietke žalovaného, že súd vzhľadom na charakter sporu mal vo vzťahu k žalobcovi aplikovať aj ust. § 292 písm. b/ CSP a ust. § 295 CSP, žalobca uviedol, že v zmysle ust. § 292 písm. b/ má súd spotrebiteľa ako stranu sporu vhodným spôsobom poučiť o jeho procesných právach a povinnostiach nad rámec všeobecnej poučovacej povinnosti. Poučovacia povinnosť sa však vždy týka len procesných práv a povinností, súd nemôže poučovať strany o hmotnom práve, nemôže napríklad stranu poučiť, akého nároku sa môže domáhať od druhej strany a pod. Z ustanovenia § 295 CSP vyplýva, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Citované ustanovenie ukladá súdu povinnosť vykonať alebo zabezpečiť dôkazy aj bez toho, aby ich navrhol spotrebiteľ. V danom prípade však ide o námietku premlčania záložného práva, ktorú súd nemôže posudzovať *ex offio*, a to ani v prípade, že je stranou sporu spotrebiteľ.

3.3. K argumentácii žalovaného, že došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby tým, že žalovaný oznámením o začatí výkonu záložného práva zo dňa 10.09.2009, jeho zápisom na príslušný list vlastníctva a následnými úkonmi riadne začal výkon záložného práva, žalobca uviedol, že k tomu sa podrobne vyjadril už vo svojom písomnom podaní zo dňa 29.04.2022. Zdôraznil, že žalovaný vo svojom odvolaní nešpecifikuje, aké následné úkony vo veci výkonu záložného práva robil. Žalovaný ani v predchádzajúcom a ani v tomto spore nepredložil žiaden dôkaz o riadnom pokračovaní v konaní o výkon záložného práva. Poukázal len na zápis záložného práva na liste vlastníctva a uviedol, že žalobca ešte do apríla 2011 uskutočnil niekoľko splátok dlhu. Následne uviedol, že až keď sa mu definitívne nepodarilo dohodnúť so žalobcom na opätovnom pokračovaní v platení dlhu, začal robiť konkrétne

reálne kroky na výkon záložného práva, a to formou ocenenia nehnuteľnosti na základe objednávky zo dňa 08.08.2014. Sám žalovaný priznáva, že až po uplynutí doby 5 rokov od zápisu poznámky o začatí výkonu záložného práva na list vlastníctva urobil prvý reálny úkon smerujúci k výkonu záložného práva dňa 08.08.2014. Nie je pravdou tvrdenie žalovaného v odvolaní, že mohol začať s reálnym výkonom záložného práva až koncom roka 2020, a teda z uvedeného dôvodu je vznesenie námietky premlčania výkonu záložného práva žalobcom v rozpore s dobrými mravmi. Z vyjadrení žalovaného vyplynulo, že bol po dobu 3 rokov od apríla 2011, kedy žalobca uhradil naposledy splátku dlhu, do 08.08.2014 absolútne nečinný vo vymáhaní svojej pohľadávky voči žalobcovi, resp. vo výkone záložného práva, pretože sa spoliehal na to, že formálne výkon záložného práva začal, keď dal vyznačiť poznámku na list vlastníctva. S reálnym výkonom záložného práva mohol žalovaný začať kedykoľvek od apríla 2011 a nie až koncom roka 2020, čo v podstate aj urobil, ale až 08.08.2014. Dôvody, prečo žalovaný nepokračoval v riadom výkone záložného práva od apríla 2011 do augusta 2014, bol v konaní povinný preukázať, čo však neurobil a teda neunesol dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach. Žalobca preto odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu považuje za dostatočné a v súlade s požiadavkou na riadne odôvodnenie.

3.4. K námietke žalovaného, že prvoinštančný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o tom, že výkon záložného práva sa premlčal spolu s pohľadávkou a že napriek oznámeniu o výkone záložného práva zo dňa 10.09.2009 nedošlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty, žalobca poukázal na bod 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie jednoznačne definoval dátum uplynutia premlčacej doby záložného práva, a to dňa 26.03.2012, keď uviedol, že záložné právo sa premlčuje v 3 ročnej všeobecnej premlčacej dobe, plynúcej od vtedy, kedy mohol žalovaný právo vykonať prvý raz, a to bolo dňom nasledujúcim po zosplatnení dlhu, teda od 26.03.2009. Súd správne vyhodnotil, že nedošlo k spočívaniu plynutia premlčacej doby a teda aj správne stanovil dátum uplynutia premlčacej lehoty.

3.5. Žalobca nesúhlasil s tvrdením uvedeným žalovaným, že súd prvej inštancie dospel k právnomu názoru o premlčaní záložného práva z dôvodu, že je premlčaná pohľadávka. Podľa neho žalovaný nesprávne pochopil konštatovanie prvoinštančného súdu o tom, že záložné právo sa premlčalo spolu s pohľadávkou v 3/2012, čo je v konečnom dôsledku aj pravda, avšak dôvodom premlčania záložného práva bola úplne iná skutočnosť než premlčanie pohľadávky a to tá, že nedošlo k spočívaniu premlčacej doby záložného práva a táto márne uplynula v tom istom dátume ako aj premlčacia doba pohľadávky. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že záložné právo možno považovať za premlčané iba ak záložný veriteľ nezačal s výkonom záložného práva včas. Túto domnienku vyvracia zásada uvedená v § 112 Obč. zák., v zmysle ktorej aby došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby, musia byť kumulatívne splnené podmienky ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka. Veriteľ musí uplatniť svoje právo u príslušného orgánu alebo súdu a v konaní musí riadne pokračovať. Z uvedeného je zrejmé, že na to, aby nedošlo k premlčaniu nestačí, aby záložný veriteľ začal s výkonom včas. Žalovanému nič nebránilo v tom, a už vôbec nie z prekážky na strane žalobcu (dlžníka), aby v období od apríla 2011 do augusta 2014 pokračoval v začatom (podľa názoru žalovaného) výkone záložného práva. Žalobca preto navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

4.1. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 01.12.2022 k tvrdeniu žalobcu o tom, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/143/2015 posudzoval súd iba námietku premlčania pohľadávky, a že sa nezaoberal samotným premlčaním záložného práva, zdôraznil, že žalobca aj v tom konaní vzniesol námietku premlčania záložného práva. Poukázal na to, že v ods. 38 rozsudku č.k. 14C/143/2015-142 súd výslovne konštatuje, že nedošlo k premlčaniu záložného práva. Aj keď žalobca primárne považoval za dôvod premlčania záložného práva premlčanie pohľadávky, súd skúmal a bol povinný vyhodnotiť aj námietku premlčania záložného práva. Iný postup by bol v rozpore s § 295 CSP, kedy bol súd povinný ex offa skúmať premlčanie záložného práva; osobitne v prípade platnosti § 54a

Obč. zák. v tomto znení: „Premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.“ Je pritom v rozpore s princípom právnej istoty (čl. 2 ods. 3 CSP), aby súd v roku 2019 deklaroval, že záložné právo nie je premlčané, a v roku 2022 na základe rovnakých okolností konštatoval opak. V konkrétnej veci bol súd povinný

preskúmať celý rozsah a obsah premlčania výkonu záložného práva, keďže ho namietol žalobca – spotrebiteľ. Opačný postup, kedy by žalobca podával opakované žaloby v rovnakej veci a vždy by žiadal prejednať iba jeden argument, je v rozpore s princípom hospodárnosti konania (čl. 17 CSP). Osobitne to platí v spotrebiteľskom spore, kde je súd oprávnený skúmať všetky skutočnosti v prospech spotrebiteľa aj bez toho, aby ich namietal. Z uvedeného dôvodu je námietka žalobcu o tom, že nie je daná prekážka res iudicata, nedôvodná.

4.2. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný vykonal prvý úkon smerujúci k výkonu záložného práva až 5 rokov po zápise poznámky na príslušný list vlastníctva a následne tvrdil, že žalovaný mal začať s výkonom záložného práva v apríli 2011, teda po zaplatení poslednej splátky žalobcom, žalovaný zdôraznil, že výkon záložného práva je úkonom, ktorý je

v zmysle podanej žaloby aj konania vedeného Okresným súdom Trenčín

sp. zn. 14C/143/2015 v zjavnom rozpore so záujmom žalobcu. Ak žalobca zaplatil poslednú splátku v apríli 2011, žalovanému tým zjavne indikoval vôľu obnoviť svoju platobnú disciplínu. Je preto úplne iracionálne, aby ho žalobca „vinil“ z toho, že nepokračoval vo výkone záložného práva, ak svojim postupom konal v jeho prospech. Žalovaný poukázal na to, že platobná disciplína žalobcu bola od začiatku nepravidelná s tým, že priemerne plnil dlh s omeškaním 116 dní a poslednú splátku uhradil s omeškaním 591 dní. Žalovaný podľa priemernej platobnej disciplíny žalobcu teda nemohol očakávať splátku skôr ako 12.08.2011

a žalobca ju mohol uhradiť v súlade s vlastným „zvykom“ až do konca roku 2013. Za účelom výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou si musí žalovaný zabezpečiť vypracovanie znaleckého posudku na vlastné náklady. Ak by došlo k obnoveniu platobnej disciplíny žalobcu (ako to spravil predtým opakovane), dobrovoľná dražba by mohla byť považovaná za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi; ak by sa dobrovoľná dražba nekonala, bolo by potrebné zabezpečiť vždy nový znalecký posudok na ocenenie nehnuteľnosti. Podľa platobnej disciplíny žalobcu by teda musel žalovaný zabezpečiť minimálne 6 znaleckých posudkov, čo od neho nebolo možné spravodlivo očakávať. Žalovaný preto v súlade s princípom efektivity začal vykonávať kroky smerujúce k výkonu záložného práva až potom, kedy bolo definitívne zrejmé, že žalobca svoju platobnú disciplínu neobnoví. To, že žalovaný čakal taký dlhý čas, vyplýva z predchádzajúceho správania žalobcu (spotrebiteľa). Navyše tým konal aj v jeho prospech, keďže mu umožnil dlhšie užívať zaťaženie nehnuteľnosť napriek tomu, že nespláca poskytnutý úver. Procesná obrana, v dôsledku ktorej žalobca rozporuje správanie žalovaného, je šikanóznym výkonom práv (čl. 5 CSP), keďže si chce zabezpečiť v spore nedôvodnú výhodu v dôsledku vlastného správania porušujúceho právne predpisy. Tvrdenia žalobcu navyše jednoznačne rozporujú záver prvoinštančného súdu o tom, že záložné právo bolo premlčané 26.03.2012. Ak žalobca uhradil poslednú splátku 18.04.2011, nemohlo sa záložné právo premlčať už 26.03.2012. Plynutie premlčacej lehoty od 26.03.2009 prerušil žalovaný zaslaním oznámenia o výkone záložného práva zo dňa 10.09.2009 a následne ho prerušil opakovane žalobca úhradou splátok dňa 15.12.2009, 26.04.2010, 04.05.2010, 20.09.2010, 25.11.2010 a 18.04.2011. Na základe platobnej disciplíny žalobcu mohla začať plynúť premlčacia lehota na výkon záložného práva najskôr v septembri 2011. Jej plynutie bolo následne prerušené vypracovaním znaleckého posudku (08.08.2014) a neodkladným opatrením vydaným na návrh žalobcu. Z uvedených dôvodov nemožno považovať záložné právo žalovaného za premlčané.

4.3. K tvrdeniu žalobcu, že za dôvod premlčania záložného práva súd prvej inštancie nepovažoval premlčanie pohľadávky, žalovaný poukázal na to, že prvoinštančný súd spája premlčanie záložného práva s nepodaním žaloby o zaplatenie pohľadávky. S ohľadom na ustálenie plynutia premlčacej lehoty podľa splatnosti pohľadávky je zrejmé, že súd považoval záložné právo za premlčané z dôvodu premlčania pohľadávky, keďže opätovne uvádzal, že

s výkonom záložného práva mal žalovaný začať do 26.03.2012. Žalovaný však nebol povinný podať žalobu o vymoženie zabezpečenej pohľadávky (keďže záložné právo možno vykonávať aj keď je pohľadávka premlčaná), ale mohol legálne pokračovať v jeho výkone aj po 26.03.2012.

5. Ďalšie písomné podania strán odvolaciemu súdu neboli doručené.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“),

t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby zriadeného zmluvou o zriadení záložného práva a o určení neexistencie záložného práva zriadeného zmluvou o zriadení záložného práva na konštatovaní, že prejednaní a rozhodnutiu predmetného sporu nebránila prekážka rozsúdenej veci v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 14C/143/2015

a že v dôsledku žalobcom vznesenej námietky premlčania samotného záložného práva došlo k premlčaniu záložného práva a jeho výkonu, a to spolu s premlčaním pohľadávky záložným právom zabezpečenej. Dôvodil tým, že žalobca ako spotrebiteľ mal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože inak by záložné právo z katastra nehnuteľností nebolo možné vymazať a žalobca by bol jeho realizáciou priamo ohrozený.

9. Podstata odvolacích námietok žalovaného spočívala v tvrdení, že neboli splnené procesné podmienky, lebo prejednaní a rozhodnutiu predmetného sporu bránila prekážka rozhodnutej veci v inom, skôr rozhodnutom spore a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože súd prvej inštancie nevysvetlil, ako aplikoval ním citované zákonné ustanovenia na predmetnú vec. Žalovaný tiež namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam o tom, že k premlčaniu výkonu záložného práva došlo naraz s premlčaním pohľadávky dňom 26.03.2012 a že ani napriek oznámeniu o výkone záložného práva zo dňa 10.09.2009 nedošlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby na výkon záložného práva, a tiež vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k právnemu záveru, že záložné právo je premlčané z dôvodu premlčania samotnej pohľadávky, pričom vôbec nezohľadnil, že premlčanie zabezpečenej pohľadávky nemá vplyv na výkon záložného práva a navyš námietka premlčania odporuje dobrým mravom.

10. Podľa § 226 CSP, právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktoré spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia.

11. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

12. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

13. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

14. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec.

O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2013, sp. zn. 5Cdo 232/2012)

15. Z obsahu spisu vyplýva, že v prejednávanej veci sa žalobca domáha podanou žalobou (v znení jej poslednej úpravy) určenia povinnosti žalovaného zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby zriadeného na základe Zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. 97/409/06 dňa 03.01.2007 uzavretej medzi veriteľom Dexia banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, ktorého právnym nástupcom sa stal žalovaný- spoločnosť Prima banka Slovensko, a.s. a žalobcom, s predmetmi zálohu zapísanými na LV č. XXXX pre k.ú. D. E. ako byt č. XXX, nachádzajúci sa na X poschodí, vo vchode č. X, bytového domu so súp. B. XX, D. C. F. G. D. E., postavenom na parcele reg. „C,, č. XXXX/X, podiele na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve bytového domu a na spoluvlastníckom podiele na pozemku parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 436 m² vo veľkosti 41/1606- in zapísanom na LV č. XXXX vo výlučnom vlastníctve žalobcu, v podiele 1/1 a určenia, že záložné právo zriadené Zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. XX/XXX/XX zo dňa 03.01.2007, ktorým bola zabezpečená pohľadávka zo Zmluvy o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX zo dňa 03.01.2007 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 03.01.2007 k nehnuteľnostiam zapísaným Okresným úradom Ilava, odborom katastrálnym na LV č. XXXX pre katastrálne územie D. E., ako byt č. XXX, nachádzajúci sa na X. poschodí, vo vchode č. X, bytového domu so súp. B. XX, D. C. F. G. D. E., postavenom na parcele reg. „C,, č. XXXX/X, podiele na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve bytového domu a na spoluvlastníckom podiele na pozemku parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 436 m² vo veľkosti 41/1606- in zapísanom na LV č. XXXX vo výlučnom vlastníctve žalobcu, v podiele 1/1 záložné právo neexistuje. Žalobca v žalobe uviedol, že aj keď sa už v inom, skôr začatom spore vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/143/2015 konalo a aj právoplatne rozhodlo o jeho žalobe o určenie neexistencie záložného práva zamietnutím žaloby, žaloba v uvedenom spore bola založená na iných skutkových tvrdeniach než v prejednávanej veci, a to na ním tvrdenej neplatnosti úverovej zmluvy a záložnej zmluvy z dôvodu existencie neprijateľných zmluvných podmienok, uzatvorenia úverovej zmluvy v omyle a v tiesni a podpísania záložnej zmluvy pod psychickým nátlakom a ťarchou zabezpečenia finančných prostriedkov pre sestru na kúpu bytu. Žalobca však poukázal na to, že žaloba v prejednávanej veci vychádza z odlišného skutkového stavu a z iného právneho dôvodu, a to z premlčania záložného práva, ktoré žalovaný mohol realizovať formou speňazenia zálohu nasledujúci deň po zosplatnení dlhu, k čomu síce aj dňa 10.09.2009 vykonal úkon, ale iba vo forme vyznačenia poznámky o začatí výkonu záložného práva záložným veriteľom na liste vlastníctva, avšak v samotnej realizácii výkonu záložného práva ďalej riadne nepokračoval, v dôsledku čoho premlčacia lehota na domáhanie sa uspokojenia zo zálohu márne uplynula dňa 26.03.2012. Žalobca v žalobe dôvodil tým, že pokiaľ ide o samotné oznámenie o začatí výkonu záložného práva z roku 2009, je to len formálny úkon, avšak žalovaný v skutočnosti nevykonal žiadne ďalšie úkony týkajúce sa výkonu záložného práva. Žalovaný skutočne pristúpil k realizácii záložného práva až v roku 2014, keď mu listom zo dňa 14.10.2014 zaslal oznámenie o dražbe Podľa názoru žalobcu premlčacia doba na výkon záložného práva nespočívala, lebo na to, aby došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty, musia byť kumulatívne splnené podmienky ustanovenia § 112 Obč. zák., teda veriteľ musí uplatniť svoje právo u príslušného orgánu alebo na súde a musí v konaní riadne pokračovať. Keďže k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby nedošlo, táto začala plynúť 26.03.2009 a uplynula 26.03.2012, teda predtým, ako žalovaný začal reálne uskutočňovať úkony smerujúce k výkonu záložného práva. Nakoľko on sa dovoľal premlčania záložného práva, je zrejmé, že záložný veriteľ sa nemôže domôcť speňazenia zálohu a že záložné právo nemôže byť ďalej spôsobilým právnym prostriedkom pre uspokojenie zabezpečenej pohľadávky, a teda je daný dôvod na určenia neexistencie záložného práva.

16. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 14C/143/2015-142 zo dňa 04.03.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/137/2019-164 zo dňa 28.05.2020 odvolací súd zistil, že podkladom pre záver zamietavého rozhodnutia súdu bol výsledok prieskumu zmluvných podmienok úverovej zmluvy z hľadiska ich neprijateľnosti a konštatovanie platnosti úverovej a záložnej zmluvy. V odseku 38. odôvodnenia rozsudku č. k. 14C/143/2015-142 okresný súd uviedol, cit: „V konaní nebolo sporné, že žalobca dlh zo zmluvy o úvere riadne a včas nesplácal, v dôsledku čoho žalovaný listom zo dňa 18.02.2009 (ktorý žalobca prevzal dňa 21.02.2009) zosplatnil celý dlh v lehote 10 dní od doručenia výzvy na úhradu dlhu a túto žalobca prevzal dňa 21.02.2009. Dlh bol zosplatnený dňa 25.03.2009 a odvtedy začala plynúť premlčacia doba, kedy mohol žalovaný uplatniť svoj nárok na zaplatenie dlhu žalobou na súde; 3-ročná všeobecná premlčacia doba začala plynúť od 25.03.2009 a uplynula dňa 25.03.2012. Žaloba bola podaná na súd dňa 30.03.2015, teda kedy už bol nárok premlčaný. Táto skutočnosť však nič nemení na nedôvodnosti

žaloby, pretože pohľadávka je síce premlčaná a nie je možné ju priznať súdnym rozhodnutím, avšak nedošlo k zániku pohľadávky ani jej príslušenstva v dôsledku premlčania ani k premlčaniu samotného záložného práva. Žalovaný mohol realizovať svoje práva formou speňaženia zálohu po zosplatnení dlhu, k čomu pristúpil už dňa 10.09.2009 (strana 43 spisu) a v jeho realizácii mu bráni vyššie citované uznesenie o predbežnom opatrení Okresného súdu Trenčín č. k. 19C/87/2014-21 zo dňa 27.11.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne

č. k. 4Co/50/2015-52 zo dňa 25.02.2015. Pokiaľ žalobca namieta premlčanie pohľadávky zabezpečenej záložným právom, podľa § 151j ods.2 Obč. zákonníka sa môže záložný veriteľ uspokojiť alebo sa domáhať uspokojenia zo zálohu aj vtedy, ak je zabezpečená pohľadávka premlčaná. Prípadné premlčanie pohľadávky teda nie je prekážkou výkonu záložného práva. Rovnako tiež nespôsobuje zánik záložného práva podľa § 151md ods.1 Obč. zákonníka. Premlčanie za týchto okolností nemožno považovať za zánik pohľadávky, keďže v súlade

s § 100 ods.1 posledná veta Obč. zákonníka premlčaním ani vznesením námietky premlčania právo (t.j. pohľadávka) nezaniká; po vznesení námietky premlčania ju súd len nemôže veriteľovi priznať. Súd nevidel žiaden dôvod zmluvne a v súlade s platným právom toto záložné právo zrušiť, keď je zrejmé, že pohľadávka, ktorú zabezpečuje stále trvá (je špecifikovaná na čl. 132 spisu) vo výške 10.583,93 Eur istiny, 3.154,97 Eur úrokov

z omeškania vyčíslených do 22.11.2012 vo výške 3.154,97 Eur a od 23.11.2012 v sume 9.058,24 Eur a k zániku hlavného záväzku (zaplatením celého úveru, vrátane zmluvne dojednaného príslušenstva) nedošlo. Skutočnosť tvrdené žalobcom, že bol uvedený do "omylu" a konal "pod nátlakom" neboli ničím preukázané a preto súd žalobu opätovne zamietol.“

17. Odvolací súd pri posúdení, či v prejednávanej spore ide o totožnosť veci v zmysle totožnosti predmetu konania vo vzťahu ku konaniu vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/143/2015, zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nejde o prekážku res iudicata, pretože Okresný súd Trenčín sa v konaní vedenom pod spisovou značkou 14C/143/2015 nezaoberal otázkou premlčania záložného práva, nakoľko takáto námietka premlčania záložného práva vrátane opísania rozhodujúcich skutkových tvrdení k nej sa viažucich zo strany žalobcu v uvedenom konaní nebola vznesená. Uvedené vyplýva z odôvodnenia rozsudku č. k. 14C/143/2015-142 zo dňa 04.03.2019, v ktorom sa okresný súd vysporiadal s premlčaním len vo vzťahu k žalobcom vznesenej námietke premlčania pohľadávky konštatovaním, že ani prípadné premlčanie pohľadávky nie je prekážkou výkonu záložného práva a že nespôsobuje ani zánik záložného práva podľa § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka.

18. V prejednávanej spore však žalobca založil svoju žalobu na skutkových tvrdeniach s opísaním skutkového deja smerujúceho výslovne k argumentácii o neexistencii záložného práva z dôvodu jeho premlčania, a to na tom skutkovom základe, že aj keď žalovaný ako záložný veriteľ bol oprávnený záložné právo vykonať po prvý raz dňom nasledujúcim po zosplatnení dlhu, teda dňa 26.03.2009, okrem zápisu poznámky na liste vlastníctva o začatí výkonu záložného práva na základe listu zo dňa 10.09.2009 adresovaného a doručeného žalobcovi, reálne s výkonom záložného práva nezačal (a ani si neuplatnil splatnú pohľadávku z titulu zmluvy o úvere podaním žaloby o jej zaplatenie na súde), v dôsledku čoho sa záložné právo premlčalo (spolu s pohľadávkou) 26.03.2012.

19. V kontexte vyššie uvedených skutočností odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného o nesplnení procesných podmienok pre prekážku veci rozhodnutej ako nedôvodnú. Pokiaľ žalovaný poukazoval na právnu úpravu § 292 písm. b) a § 255 CSP týkajúcu sa úkonov súdu vo vzťahu k spotrebiteľovi a vyvodzoval z nej, že okresný súd bol vo veci 14C/143/2015 povinný preskúmať námietku premlčania aj nad rozsah tvrdení žalobcu ako spotrebiteľa, odvolací súd zdôrazňuje, že ani pri rešpektovaní procesných inštitútov povinnej zvýšenej ochrany spotrebiteľa, do činnosti súdu v zmysle citovaných ustanovení nemožno zahrnúť povinnosť súdu dotvárať alebo vytvárať skutkové tvrdenia vo vzťahu

k obsahu žaloby či k žalobnému petitu.

20. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia súdu prvej inštancie ani pri hodnotení vykonaných dôkazov a z nich plyúcich skutkových zistení a ani pri právnom posúdení veci.

21. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobca a právny predchodca žalovaného uzatvorili dňa 03.01.2007 Zmluvu o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX v znení dodatku č. 1 zo dňa 03.01.2007, na základe ktorej právny predchodca žalovaného poskytol žalobcovi úver 13.277,57 Eur (400.000-, Sk). Dňa 03.01.2007 uzavreli zmluvné strany na zabezpečenie pohľadávky z úveru aj z bezdôvodného obohatenia Zmluvu o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. XX/XXX/XX, ktorou žalobca ako záložca dal do zálohu žalovanému ako veriteľovi vyššie špecifikované nehnuteľnosti v jeho vlastníctve. V dôsledku neplnenia povinností zo strany žalobcu splácať úver riadne a včas žalovaný listom zo dňa 18.02.2009, doručeným žalobcovi 21.02.2009, oznámil zosplatnenie celého dlhu v lehote 10 dní od doručenia výzvy. K zosplatneniu dlhu došlo dňom 25.03.2009. Listom zo dňa 10.09.2009 oznámil žalovaný žalobcovi začatie výkonu záložného práva, predmetný list bol žalobcovi doručený 18.09.2009 a na jeho základe bola na LV číslo XXXX a LV číslo XXXX pre katastrálne územie D. E. vyznačená poznámka: oznámenie o začatí výkonu záložného práva záložným veriteľom, spôsob výkonu záložného práva: predaj na dobrovoľnej dražbe, predaj priamo tretej osobe, prenájom alebo predaj formou verejnej obchodnej súťaže - P2 242/2009 - 546/2009. Ďalej súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že okrem zápisu poznámky o začatí výkonu záložného práva na LV pod P 242/2009 - 546/2009 žalovaný do 26.03.2012 reálne s výkonom záložného práva nezačal a ani si neuplatnil splatnú pohľadávku z titulu zmluvy o úvere podaním žaloby na jej zaplatenie na súde. Na základe takto zisteného skutkového stavu, v dôsledku žalobcom vznesenej námietky premlčania záložného práva, za aplikácie ustanovení § 151j ods. 1, 2, § 151md ods. 1, § 54a, § 879v, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 110 ods. 3 § 112 Občianskeho zákonníka dospel k právnomu záveru o premlčaní záložného práva z dôvodu, že ak do 26.03.2012 žalovaný s výkonom záložného práva reálne nezačal, nedošlo k spočívaniu premlčacej doby, záložné právo sa premlčalo a to spolu s pohľadávkou v marci roku 2012 a nakoľko už nie je možné na jeho základe v budúcnosti realizovať jeho výkon formou dobrovoľnej dražby, žalobca sa oprávnenne domáhal zdržania sa jeho výkonu a tiež určenia jeho neexistencie.

22. Právo záložného veriteľa na výkon záložného práva sa môže premlčať, a to vo všeobecnej trojročnej dobe, ktorá plynie odo dňa, keď sa mohlo vykonať prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), teda po márnom uplynutí lehoty splatnosti zabezpečenej pohľadávky. Toto pravidlo je však modifikované druhou vetou ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej záložné práva sa nepremlčujú skôr než zabezpečená pohľadávka. Občiansky zákonník v ustanovení § 112 upravuje spočívanie premlčacej doby, ktorého podstata spočíva v tom, že okamihom nástupu právnej skutočnosti premlčacia doba prestáva plynúť a po odpadnutí zákonnej prekážky jej plynutia pokračuje ďalej v plynutí. Inštitútom spočívania premlčacej doby sa zabezpečuje nemožnosť premlčania práva počas doby, v ktorej sa účastník právneho vzťahu svojho práva domáha na súde alebo u iného orgánu. Právnym dôvodom spočívania premlčania je uplatnenie práva veriteľom na súde alebo na inom príslušnom orgáne. V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky za takýto iný orgán možno považovať aj dražobníka dobrovoľnej dražby.

V nadväznosti na uvedené potom aj začatie dražobného konania spôsobuje, že premlčacia doba vo vzťahu k záložnému právu neplynie, avšak len za predpokladu že sa v dražobnom konaní riadne pokračuje - teda vtedy, ak ten, kto svoje právo uplatnil, svojimi úkonmi nebráni náležitému priebehu takého konania.

23. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že aj keď žalovaný ako záložný veriteľ listom zo dňa 10.09.2009 oznámil žalobcovi začatie výkonu záložného práva, okrem zápisu poznámky o začiatku realizácie výkonu záložného práva v katastri nehnuteľností pod P 242/2009 - 546/2009 reálne vo výkone záložného práva zjavne nepokračoval, neurobil žiadne ďalšie úkony, a to bez toho, že by mu v tom bránili prekážky na strane žalobcu ako dlžníka alebo súdne rozhodnutia.

24. K námietke žalovaného, že výkon záložného práva začal oznámením zo dňa 10.09.2009, čím splnil podmienku podľa § 151l Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty a že žalovaný následne pokračoval vo výkone záložného práva v rámci zákonných možností ovplyvnených pokusmi žalobcu splácať pohľadávku a vydaným predbežným opatrením, odvolací súd uvádza, že bez akýchkoľvek právnych následkov na plynutie premlčacej doby vo vzťahu k záložnému právu sú úhrady časti pohľadávky zo strany žalobcu vykonané do apríla 2011, ktorými argumentoval žalovaný v odvolaní. Okrem toho, ako správne podotkol v tejto súvislosti žalobca, žalovaný

bol celkom nečinný vo vymáhaní svojej pohľadávky a vo výkone záložného práva nielen od 26.03.2009 do 26.03.2012, ako to ustálil súd prvej inštancie, ale aj od apríla 2011, a to až do 08.08.2014 (do vystavenia objednávky na ocenenie nehnuteľností), teda opäť po dobu viac ako 3 roky. Predbežné opatrenie ukladajúce žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva, na ktoré sa odvolával žalovaný, bolo pritom nariadené Okresným súdom Trenčín až dňa 27.11.2014 pod č. k. 19C/87/2014-21, teda po márnom uplynutí premlčacej doby na vykonanie záložného práva. Do tejto doby teda žalovaného žiadne súdne rozhodnutie v jeho výkone záložného práva neobmedzovalo.

25. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že žalobcom vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, čo odôvodňoval tým, že reálne kroky k dobrovoľnej dražbe podnikol až vtedy, keď mu žalobca prestal dobrovoľne plniť a potom už záložné právo nemohol vykonávať na základe predbežného opatrenia, odvolací súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že od 26.03.2009 žalovanému ako záložnému veriteľovi nič nebránilo realizovať výkon záložného práva. V zmysle zásady platiacej už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (ostrážitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, ktorí svoje oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, žalovanému nič nebránilo riadne pokračovať vo výkone záložného práva na základe oznámenia o začiatku realizácie výkonu záložného práva zo dňa 10.09.2009.

26. Odvolací súd v konaní žalobcu, ktorý v rámci uplatnenia svojich práv vzniesol námietku premlčania, nevzhladol ani žiaden rozpor s dobrými mravmi. V rozpore s dobrými mravmi totiž môže byť len taký výkon práva účastníkom v civilnom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania o takýto prípad môže ísť vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by bolo priznanie účinkov premlčania neprímerane tvrdým postihom. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že o taký prípad v prejednávanej veci nejde.

27. Odvolací súd konštatuje, že právny záver súdu prvej inštancie o premlčaní záložného práva márnym uplynutím premlčacej doby na jeho vykonanie je správny a pokiaľ z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobe vyhovel, jeho rozhodnutie je správne, vychádzajúce z riadne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia.

28. Len pre úplnosť - vo vzťahu k formulácii žalobného petitu, ktorý sa premietol vo výroku II. napadnutého rozsudku, odvolací súd uvádza, že ak už súdna prax pripustila formuláciu určovacích rozsudkov ako podkladu pre výmaz záložného práva v dôsledku jeho premlčania čiastočne odlišne od formulácie odporúčanej v odbornej literatúre (podľa odbornej literatúry je ako najpriliehavší petit určenie, že premlčané záložné právo nie je vykonateľné vzhľadom na dovolanie sa premlčania záložcom), a to napr. určením, že sporné nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, resp. určením, že záložné právo k nehnuteľnostiam nie je...a pod., bolo by zo strany súdov príliš formalistické, ak by za uvedenej situácie žalobcom formulovaný petit o určení neexistencie záložného práva v dôsledku jeho premlčania nepripustili ako procesne prípustný prostriedok ochrany jeho práv, aj keď jeho znenie celkom nezodpovedá odporúčanej formulácii najmä vzhľadom na skutočnosť, že premlčané záložné právo vo svojej naturálnej podobe de iure trvá. Je však potrebné zohľadniť okolnosti prejednávanej veci a skutočnosť, že po vznesení námietky premlčania zo strany žalobcu ako záložcu nemá registrácia záložného práva viaznuceho k nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností žiaden ďalší zmysel, preto určovací výrok znením, že záložné právo zriadené zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobcu neexistuje, je spôsobilým podkladom pre výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností aj proti vôli záložného veriteľa.

29. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil s tým, že v podrobnostiach odkazuje na jeho odôvodnenie.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

35. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).